

РЕШЕНИЕ

№ 1855

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно
наказателно дело № 20231110203456 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на **Р. А. А.** от ***** чрез пълномощника
му-адв. **Н. К.** – **САК** срещу Наказателно постановление № 22-4332-
028866/24.01.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна
полиция“, с което на жалбоподателя е наложено наказание „глоба“ в размер
на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6
(шест) месеца за извършено нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени пространни аргументи за незаконосъобразност и
неправилност на наказателното постановление, поради нарушаване на
материалния закон и неспазване на процесуалните правила. Твърди се, че
жалбоподателят **А.** не е знаел, нито е бил уведомяван, че управляваното от
него МПС е с прекратена регистрация, което изключвало субективната
съставомерност на деянието.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с
решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление, като
незаконосъобразно.

В проведеното пред настоящата съдебна инстанция заседание
жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от
адв. **К.**, който в дадения ход по същество пледира атакуваното НП да бъде
отменено по изложените в жалбата съображения. Претендира присъждане на
сторените по делото разноски, за които представя списък и доказателство за
извършеното им плащане.

Административно-наказващият орган, редовно призован, не изпраща
представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като служебно провери обжалвания акт, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.11.2022 г. лек автомобил марка „Рено Меган“ с рег. № С 2929 ХК, управляван от Р. А. А. се движил в гр. София, по ул. „Тодорени Кукли“, с посока на движение от ул. „Александър Екзарх“ към ул. „Стефан Богориди“. На кръстовището с ул. „Хан Севар“ автомобилът бил спрян за извършване на полицейска проверка от св.Емил Димитров и колегата му – Боян Маринов – мл.автоконтрольори в СДВР – ОПП.

В хода на извършената проверка, след направена справка в ОДЧ се установило, че автомобилът бил със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП от 25.10.2022 г.

За така констатираното нарушение срещу жалбоподателя Р. А. А. бил съставен АУАН бл.№ 785117/08.11.2022г. Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 140, ал.1, пр.1 от ЗДвП.

Така съставеният АУАН бил предявен и връчен на жалбоподателя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал с отбелязване, че няма възражения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗДвП също не е било депозирано писмено възражение срещу съставения акт.

По случая била извършена проверка, която приключила с постановление на СРП от 04.01.2023 г. за отказ за образуване на досъдебно производство по пр. преписка № 221/2023 г. по описа на СРП. В мотивите на постановлението наблюдаващият прокурор е приел, че в случая не е налице субективния елемент от състава на престъплението по чл.345, ал. 1, ал.2 от НК или на друго престъпление от общ характер, поради което отказал да образува наказателно производство и изпратил материалите по преписката на отдел „Пътна полиция“ – СДВР за извършване на преценка относно наличието на предпоставки за образуване на административно–наказателно производство и налагане на административно наказание на водача на автомобила Р. А..

Въз основа на съставения вече АУАН № № 785117/08.11.202 2 г. и получените материали от СРП, в изпълнение на правомощията си Началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“ издал обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно постановление № 22-4332-028866/24.01.2023 г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 175, ал.3, пр.1 ЗДвП на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 (шест) месеца.

Наказателното постановление било връчено на жалбоподателя срещу подпис на 20.02.2023 г.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на кредитираните писмени доказателства, инкорпорирани в процеса съгласно разпоредбата на чл. 283 от НПК вр. с чл. 84 ЗАНН, а именно: АУАН № 785117/08.11.2022 г., постановление за отказ от образуване на досъдебно производство от 04.01.2023 г. по пр.преписка № 221/2023 г. по описа на СРП, справка - картон на водача, Заповед № 8121 К-13180/29.10.2019 г., Акт за

встъпване в длъжност от 29.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министър на вътрешните работи, полица за застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил „Рено Меган“ с рег. № С 2929ХК, от 09.11.2022 г.; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля – актосъставител Емил Димитров.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля Димитров, възприемайки ги като обективни, логични и безпротиворечиви, намиращи подкрепа в събраните по делото писмени доказателства. Доказателствената съвкупност по делото е еднопосочна и непротиворечива, поради което и съдът не намери за необходимо обсъждането им поотделно, съгласно правилото на чл.305, ал.3, изр.2 от НПК.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в законовия срок по смисъла на чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице с активна процесуална легитимация, а разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че съставения АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентен орган, с оглед приложените по делото Заповед № 8121 К-13180/29.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министър на вътрешните работи. Спазена е предвидената от закона писмена форма и задължителни реквизити по смисъла на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Спазени са и давностните срокове, визирани в чл. 34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП срещу подпис на жалбоподателя.

По същество на нарушението съдът намира следното:

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установява, че лекият автомобил, управляван от жалбоподателя е бил със служебно прекратена регистрация по реда на чл.143, ал.10 ЗДвП от 25.10.2022 г., както и че негов собственик е жалбоподателят Р. А. А..

От доказателства по делото, обаче не се установява фактът, че водача на лекия автомобил – жалбоподателят А. е бил уведомен за това, съобразно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП.

Ето защо, съдът намира, че в конкретиката на казуса макар да са налице обективните признаци, липсва субективна съставомерност на деянието като административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, тъй като в настоящия случай служебно прекратената регистрация на лекия автомобил, като факт от обективната действителност не е бил известен на водача му А. към процесната дата.

Предвид изложеното, съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя за липса на субективна съставомерност на деянието по чл.

140, ал.1 ЗДвП.

Съгласно чл. 6 от ЗАНН, административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо (чл. 7, ал. 1 от ЗАНН). Според приложимите субсидиарно разпоредби на НК, деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускал настъпването на тези последици, а е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. Непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидени от закона случаи - аргумент чл. 7, ал. 2 ЗАНН.

В административнонаказателното производство тежестта на доказване е на наказващия орган, който следва по безспорен начин да докаже както извършването на административно нарушение, така и вината на нарушителя, което в случая не е сторено. В частност, за състава на вмененото нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, чиято съставомерност предполага вина във формата на пряк умисъл, не са налице годни доказателства. В случая, от наличните по делото доказателства не се обезпечават категорични правни изводи, че жалбоподателят е знаел изобщо за прекратената регистрация на автомобила. При липса на интелектуалния елемент на вината не би могъл да бъде формиран и волевия такъв - отношението към съставомерните последици. Следователно и изводът на административно-наказващият орган за наличие на виновно поведение, се основава единствено на предположение, обусловено от качеството му на собственик и водач на моторното превозно средство, поради което този извод не се споделя като правилен от съда.

Съгласно разпоредбата на чл. 18, т. 2 от Наредба № I- 45 от 24 март 2000 година за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторни превозни средства и на ремаркетата, теглени от тях е, че регистрацията на съответното превозно средство се прекратява служебно, като това служебно може да стане съгласно разпоредбата на чл. 18 б, ал. 1, т. 8 от същата наредба - по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, възпроизведена в разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от горепосочената наредба, задължително следва да бъде уведомен собственика на превозното средство от съответните органи на отдел КАТ към съответното ОДМВР за тази прекратена регистрация.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че неправилно е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя. В тази насока е и разрешението, дадено в Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС.

По горните мотиви атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

При този изход на правния спор с оглед разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН е основателно искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноси. На основание чл. 36 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, минималният размер на адвокатско възнаграждение при интерес до 1000 лв. е 400 (четиристотин) лева. С оглед липсата на възражение за прекомерност на претендираните разноси от страна на АНО по смисъла на чл.63д, ал.2 от ЗАНН, в полза на жалбоподателя следва да се присъди пълният претендиран размер на разноските от 900 (деветстотин) лева, за който са представени писмени доказателства – списък на разноските, договор за правна помощ и съдействие и платежно нареждане (л.35-36 от делото).

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.1 вр. ал.3 от ЗАНН и чл.63д ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-4332-028866/24.01.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на Р. А. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 (шест) месеца, за извършено нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР- ОПП да заплати на Р. А. А., ЕГН ***** направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на **900 (деветстотин) лева.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____